

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **K. Ž.,** zast. JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem, se sídlem Tyršova 64, Náchod, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2012, č. j. 51 A 4/2011 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 1. 2011, č. j. 22944/DS/2010/Kj, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil jím napadené rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 11. 11. 2010, č. j. 25734/10/DSH/JP/VF (dále jen „rozhodnutí prvního stupně“). Uvedeným rozhodnutím prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, za to, že porušil povinnost stanovenou § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že *„dne 6. 4. 2010 ve 13.30 hodin, když řídil na silnici č. I/33, ve směru jízdy od obce Česká Skalice na Náchod, nákladní vozidlo tovární značky I., registrační značky X s návěsem K., reg. značky X, tak předjížděl ve Vysokovském kopci jiná nákladní vozidla v místech, kde je to svislou dopravní značkou č. X „Zákaz předjíždění pro nákladní automobily“ zakázáno.“*. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení. Podle správního orgánu prvního stupně bylo spáchání přestupku prokázáno předloženými podklady, včetně výpovědí zasahujících policistů. Nesprávné předjíždění žalobce potvrdili

všichni tři zasahující policisté. Podle nich žalobce předjížděl a nešlo o objíždění vozidel, jak tvrdil. Žalobce se tudíž dopustil přestupku, neboť nesplnil zákonnou povinnost řídit se mj. dopravními značkami.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedl, že tři policisté svými smysly vnímali spáchání přestupku, kterého se žalobce dopustil přímo před nimi. Vozidlo řízené žalobcem měli na dohled, přičemž k přestupku došlo na velmi přehledném úseku. Žalovaný v této souvislosti poukázal na závěry judikatury ohledně věrohodnosti výpovědí policistů. Ti viděli, jak žalobce předjíždí dvě nákladní vozidla v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou. V oznámení o přestupku žalobce nevyužil svého práva a důvody svého počínání nevysvětil. Přitom mohl dát své vysvětlení k věci již v tomto dokumentu. Svou námitku, že vozidla nepředjížděl, ale objížděl, neboť tvořila překážku provozu, vznesl až v rámci ústního jednání v řízení před správním orgánem prvního stupně. Podle žalovaného všichni tři svědci uvedli, že viděli, jak žalobce předjíždí pomalu jedoucí vozidla. Důvod tvrzený žalobcem, tedy objíždění překážky, všichni svědci vyloučili, stejně tak jako druh předjížděných vozidel a zapnutí světelného výstražného zařízení. Žalobcovo tvrzení tak bylo vyvráceno. Žalovaný uzavřel, že rozhodující skutečností bylo předjíždění vozidel v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou, a tato skutečnost byla náležitě zjištěna a prokázána. Proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, č. j. 51 A 4/2011 - 27, žalobu napadající rozhodnutí žalovaného zamítl. Soud uvedl, že podstatou věci je, zda žalobce vozidla před sebou objížděl nebo je předjížděl. Podle soudu lze objíždět překážku provozu na pozemních komunikacích. Tu však netvoří pomaleji jedoucí vozidla, a to ani tehdy, pokud při tom používají světelných výstražných znamení. Přitom světelné výstražné znamení lze dávat jen tehdy, je-li třeba upozornit ostatní účastníky silničního provozu na hrozící nebezpečí. Vozidlo používající světelných výstražných znamení není ještě samo o sobě překážkou provozu pro vozidla za ním. Z žalobcova vyjádření soud vzal za prokázané, že se přestupku skutečně dopustil. I pokud by vozidla jedoucí před ním měla zapnutá výstražná zařízení, nic jej neopravňovalo k tomu jej předjíždět v místě zákazu předjíždění. Žalobce si měl naopak uvědomit, že tato signalizace může znamenat hrozící nebezpečí. Toho však nedbal. Žalobce nemohl vidět, co se před pomalu jedoucími vozidly děje, pokud podle jeho tvrzení nemohli policisté vidět světla vozidel před ním. Místo toho se svým jednáním vydal všanc případně hrozícímu nebezpečí. Dále se krajský soud věnoval tomu, jakým způsobem byl zjišťován skutkový stav věci. Fakt, že svědky byli zasahující policisté, podle soudu neznamená jejich nevěrohodnost. Povolání policisty nemůže diskvalifikovat z možnosti a povinnosti podat svědeckou výpověď. Policisté vypovídali shodně, přičemž neměli důvod žalobce poškodit. Z obsahu svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce předjížděl dvě jedoucí motorová vozidla v místech, kde je to příslušnou dopravní značkou zakázáno. Na tom ničeho nemění rozdílné údaje svědků o vzdálenostech, ze kterých manévr žalobce sledovali, jakož ani to, jakou přesnou rychlostí se vozidla do kopce pohybovala. Ostatně rozdíly jsou pochopitelné, neboť šlo o odhady, nikoliv o měření, a nemohou zpochybnit hodnověrnost svědeckých výpovědí. V podstatném se totiž svědci shodli. Tvrzení žalobce, že předjížděná vozidla měla zapnuta výstražná světla a rozpor tohoto tvrzení s obsahem svědeckých výpovědí podle soudu nemohly ničeho změnit na skutečnosti, že žalobce se daného přestupku dopustil. Přitom žalobce by se přestupku dopustil i tehdy, kdyby tato světla skutečně zapnutá byla. Vozidla, která mohla jet rychlostí 30 km/hod., netvořila překážku provozu. Z pohledu zákazové dopravní značky je bez významu, o jaký druh předjížděných vozidel šlo. Zákazová značka

nerozlišuje na vozidla, která lze předjíždět a která ne, nýbrž stanoví zákaz předjíždění pro nákladní automobily. Vzhledem k těmto skutečnostem soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že závěry soudu jsou nesprávné a nemají oporu ve spise. Řízení před správními orgány bylo postiženo vadou, neboť závěr o vině nemá oporu ve spise. Navíc je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné, neboť soud se nezabýval žalobními námitkami o absenci důkazů o stěžovatelově vině. Místo toho se soud spokojil s nedostatečnými skutkovými zjištěními, o která opřel své rozhodnutí. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěry krajského soudu, že se jednalo o předjíždění, nikoliv o objíždění. Podle dalšího tvrzení stěžovatel věděl o tom, že se před vozidly nic neděje. Věděl rovněž, že teprve jejich objetím může zjistit, zda má zastavit a případně zasáhnout. Při manévru objetí se nevystavoval žádnému nebezpečí. To by se stalo v případě, kdyby své vozidlo zastavil. Stěžovatel zdůraznil, že jeho jednání spočívající v objetí vozidla bylo adekvátní reakcí na nastalou dopravní situaci. Kdyby totiž setrval ve svém jízdním pruhu i poté, co řidič před ním jedoucího vozidla zapnul výstražná světla, ocitl by se v nebezpečí sám. Musel reagovat na zapnutá výstražná světla a hrozícímu nebezpečí se vyhnul tím, že překážku objel. Dále stěžovatel uvedl, že výpovědi policistů jsou nejednoznačné, zkreslené a odporující situaci. Navíc v nich policisté projevili zájem na výsledku řízení. Soud se podle stěžovatele nevypořádal a námitkami ohledně důkazní síly výpovědí policistů ani s rozpory v jejich výpovědích. Soud se nezabýval údaji o rozestupu vozidel, o jejich rychlosti a o místu, kde mělo k údajnému předjíždění dojít. V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nebylo prokázáno spáchání daného přestupku. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2012, č. j. 51 A 4/2011 - 27, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry a s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu, přičemž odkázal na své rozhodnutí ve věci. Žalovaný má za to, že stěžovatel se přestupku dopustil a že mu toto jednání bylo jednoznačně prokázáno. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť se soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobními námitkami poukazujícími na absenci důkazů o jeho vině. Místo toho se soud spokojil s nedostatečnými skutkovými zjištěními. Mimo to se krajský soud nevypořádal s námitkou ohledně věrohodnosti výpovědí policistů, rozpory v jejich výpovědích, stejně jako s tím, že nebyly náležitě zjištěny údaje o rozestupu vozidel, o jejich rychlosti a o místu, kde mělo dojít k údajnému předjíždění. Podle stěžovatele je tím naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu nebo nedostatek důvodů rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že je třeba se tímto tvrzeným důvodem kasační stížnosti zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí znemožňuje jeho věcný přezkum z hlediska dalších námitek obsažených v kasační stížnosti. Přitom na základě posouzení napadeného rozsudku krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek není nepřezkoumatelný. Podle stěžovatele krajský soud opomněl vypořádat žalobní námitku ohledně věrohodnosti výpovědí policistů a rozporů mezi nimi. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že za nevypořádanou námitku nelze považovat tu, ve které není plně přisvědčeno stěžovateli. Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je jednoznačně patrné, jak se soud s těmito námitkami a tvrzeními stěžovatele vypořádal. K otázce věrohodnosti policistů a možnosti jejich svědecké výpovědi soud uvedl, že povolání policisty nemůže policistu diskvalifikovat z možnosti a povinnosti podat svědeckou výpověď. V daném případě byly svědecké výpovědi rozhodujícím podkladem. Svědci se shodli na stěžejních skutečnostech, které jsou pro posouzení věci klíčové. Rozdíly ve výpovědích, které objektivně existují, rovněž soud neopomněl. K nim naopak uvedl, že rozdílné údaje o vzdálenostech, jakož i rychlost vozidel, nemohly ničeho změnit na pro věc důležitých skutkových zjištěních. Doplnění dokazování, které požadoval stěžovatel, by podle krajského soudu nemělo relevantní význam. Rozdíly ve svědeckých výpovědích policistů jsou podle něho zcela pochopitelné, neboť šlo o odhady, které nemohou zpochybnit věrohodnost svědectví. V tom, co bylo třeba dokázat, se naopak svědkové plně shodli. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v kasační stížnosti jen obecně namítl, že policisté měli zájem na výsledku řízení. Přitom krajský soud ve svém rozsudku správně odkázal na závěry judikatury, která se vztahuje k možnosti uplatnění svědecké výpovědi policistů. Z rozhodnutí krajského soudu je tedy jednoznačně patrné, jak se vypořádal s námitkou ohledně věrohodnosti výpovědí policistů a rozporů v jejich výpovědích. Stejně tak se soud vypořádal s tím, že nebyly náležitě zjištěny údaje o rozestupu vozidel, o jejich rychlosti a o místu, kde mělo dojít k údajnému předjíždění. Lze proto uzavřít, že soud se dostatečně zabýval žalobními námitkami o absenci důkazů o stěžovatelově vině, když ji naopak, shodně se správními orgány, shledal a vzal za prokázanou. Rozsudek krajského soudu ani netrpí nedostatkem důvodů, neboť ty jsou v něm, jak je již výše naznačeno, uvedeny. Protože je napadený rozsudek krajského soudu přezkoumatelný, mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání dalších stížnostních námitek.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že soudem a správními orgány tvrzené skutečnosti nemají oporu ve spise. Konkrétně poukázal na rozpory ve výpovědích policistů a na to, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečným způsobem. V tom stěžovatel spatřuje naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle Nejvyššího správního soudu tento důvod kasační stížnosti směřuje vůči skutkovým zjištěním učiněnými správními orgány. Přitom ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Jak správní orgány obou stupňů, tak i krajský soud se dostatečně zabývaly přípustností svědeckých výpovědí zasahujících policistů a rozpory mezi nimi. Správně přitom aplikovaly závěry relevantní judikatury, která možnost výpovědi policisty jako svědka připouští, resp. nevylučuje. Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje. Rovněž i s dílčími rozpory ve výpovědích policistů se správní orgány a soud dostatečně vypořádaly, neboť nešlo o rozpory v rozhodných skutečnostech. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud rovněž shoduje. Jen těžko lze reagovat na velmi

obecnou námitku, že policisté měli zájem na výsledku řízení, v důsledku čehož jsou jako svědkové nevěrohodní. Jak je uvedeno i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, který je dostupný na www.nssoud.cz, *„policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat. Uvedené neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplyne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení. Svědecké výpovědi policistů je tedy nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody.*“.

V rámci nyní posuzované věci není zřejmé, zda a jaký by měli zasahující policisté zájem na výsledku správního řízení. Ostatně, jak je uvedeno shora, stěžovatel ani žádnou takovou konkrétní skutečnost neuvedl. Stejně tak je třeba dodat, že stěžovatel neuvedl konkrétní důvody, které by mohly založit pochybnosti o pravdivosti svědeckých výpovědí policistů. Těmi rozhodně nejsou rozpory v pro věc nepodstatných detailech, které byly navíc závislé na subjektivním odhadu. Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry správních orgánů a krajského soudu, že pro řešení dané věci nebylo klíčové, zda policisté viděli manévr stěžovatele ze vzdálenosti 150 či 200 m, ani to, jakou přesně jel rychlostí stěžovatel a jakou vozidla jím předjížděná. Roli nehrála ani skutečnost, zda vozidla jedoucí před žalobcem měla či neměla zapnutá světelná výstražná znamení, jak tvrdí stěžovatel naproti shodným svědeckým výpovědím policistů. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu je náležitě vysvětleno, které skutečnosti byly klíčové. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud uvádí, že v dané věci správní orgány vzaly za prokázané, že stěžovatel v místě, pro které platí zákaz předjíždění daný zákazovou dopravní značkou, provedl manévr spočívající v tom, že z pravého jízdního pruhu, kde jela dvě pomaleji jedoucí vozidla, přejel do levého jízdního pruhu, čímž tato vozidla již neměl před sebou, nýbrž za sebou. Takto popsaný skutkový děj přitom nebyl popřen ani stěžovatelem. Ten se však dožadoval zjištění a prokázání dalších skutečností, které však popsaný skutkový děj nemohou nijak zvrátit. Podle správních orgánů a soudu stěžovatelem navrhované a požadované skutečnosti neměly žádný vliv na právní posouzení jeho jednání. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Konečně stěžovatel uplatnil námitky odpovídající důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zde stěžovatel napadl nesprávnost právních závěrů krajského soudu a ve svém důsledku i nesprávnost závěrů správních orgánů. Podle stěžovatele nešlo o předjíždění, nýbrž o objíždění překážky. Soud však, stejně jako dříve správní orgány, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedly, proč stěžovatel vozidla jedoucí v levém jízdním pruhu předjížděl. Tato vozidla totiž netvořila překážku provozu na pozemních komunikacích (srov. § 45 zákona o silničním provozu), takže nebylo na místě uvažovat o jejím objetí (srov. § 16 zákona o silničním provozu). Soud dospěl k závěru, že stěžovatel předjížděl, a to v místě, kde to měl dopravní značkou zakázáno. S těmi závěry se Nejvyšší správní soud zcela shoduje.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že bylo nade všechnu pochybnost prokázáno, že stěžovatelem předjížděná vozidla jela. Není přitom rozhodující druh těchto vozidel, ani to, zda měla zapnutá světelná výstražná znamení (tzv. blikače). Podle Nejvyššího správního soudu pomalu jedoucí vozidla netvoří samy o sobě překážku provozu na pozemních

komunikacích. Lze proto konstatovat, že vozidlo jedoucí nižší rychlostí než vozidlo stěžovatele nepředstavovalo překážku provozu na pozemních komunikacích. Nelze přijmout stěžovatelem zastávaný závěr, že vozidlo, které jede pomaleji, je vždy překážkou, kterou lze objet kdekoliv a kdykoliv. V daném ohledu by se posléze vytratil rozdíl mezi předjížděním a objížděním, v důsledku čehož by zcela ztratil smysl regulace předjíždění nákladních automobilů. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel předjížděl. Jak ostatně uvádí i odborná literatura (srov. Kovalčíková, D., Šandera, Z. Zákon o provozu na pozemních komunikacích. Komentář. Praha : C. H. Beck, 2. vydání. 2012, str. 67 - 68) „*o předjíždění jde, na rozdíl od objíždění, pouze v případě míjení vozidla jedoucího nižší rychlostí*.“. Nejvyšší správní soud se tak shoduje s právním posouzením uvedené otázky tak, jak jej provedly krajský soud a správní orgány obou stupňů. Fakt, že šlo o přestupek, byl dán tím, že stěžovatel porušil povinnost danou § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektoval zákazovou dopravní značku (k tomu shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 27/2009 - 76, www.nssoud.cz).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nejsou dány a kasační stížnost tak není důvodná. Proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu